

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/57/2019
Identifikačné číslo spisu: 8711206027
Dátum vydania rozhodnutia: 18.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8711206027.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyní 1/ Y. P. bývajúcej vo X., 2/ E. F. bývajúcej v F., zastúpenej JUDr. Petrom Berníkom, advokátom so sídlom v Poprade, Karpatská č. 3256/15, 3/ E. X., bývajúcej v O., proti žalovanej Ing. Y. X. bývajúcej v Q., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., so sídlom vo Veľkom Slavkove, Školská č. 257, IČO: 36858935, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 9 C 86/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. marca 2017 sp.zn. 7 Co 207/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa 2/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobkyniam 1/, 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. júla 2016 č.k. 9 C 86/2011-307 určil, že do dedičstva po U. P. ktorý naposledy býval vo X. a zomrel XX. apríla XXXX patria nehnuteľnosti v katastrálnom území A. Q. vedené: 1/ na liste vlastníctva č. XXXX . ako parcela č. 317 - orná pôda vo výmere 1047 m², parcela č. 719/2 - orná pôda vo výmere 1584 m², parcela č. 2944/1 - orná pôda vo výmere 630 m², parcela č. 2944/2 - orná pôda vo výmere 632 m², 2/ na liste vlastníctva č. XXXX ako parcela č. 2945/1 - trvalé trávnaté porasty vo výmere 2793 m², parcela č. 2945/2 - trvalé trávnaté porasty vo výmere 86 m². Súd prvej inštancie zároveň priznal žalobkyniam právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní jednoznačne preukázaná dobromyseľnosť žalovanej pri nadobúdaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ako i ich nepretržité užívanie žalovanou po zákonom stanovenú 10 ročnú dobu, nakoľko ešte neb. U. P. mal uzavretú nájomnú zmluvu v zmysle zákona č. 504/2003 Z.z., na základe ktorej nájomné bolo vyplácané priamo neb. U. P.. Taktiež nebola v konaní preukázaná vôľa neb. U. P. darovať sporné nehnuteľnosti žalovanej. Vzhľadom na to dospel k záveru, že je spravodlivé, aby sporné nehnuteľnosti boli opäť

predmetom dedičského konania po neb. U. P., v ktorom môžu dedičia vôľu deklarovanú U. P. premietnuť do dedičskej dohody.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. marca 2017 sp.zn. 7 Co 207/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyniam priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, ako i s jeho právnym posúdením veci; žalovanou uplatnené odvolacie dôvody nepovažoval za dôvodné. Navyiac zdôraznil, že z vykonaného dokazovania, najmä výsluchu svedka Ing. F. P., brata nebohého, vyplýva, že síce sporné nehnuteľnosti chceli pôvodne Ing. F. P., U. P. a Y. I. darovať žalovanej ako odmenu za opateru Y. I., U. P. si však tento pôvodný úmysel rozmyslel a k uzatvoreniu darovacej zmluvy v zákonom vyžadovanej písomnej forme nepristúpil, čím žalovanej chýbal právny titul, ktorý mohol u nej vyvolať presvedčenie o nadobudnutí spoluvlastníckych podielov právneho predchodcu žalobkyní k nehnuteľnostiam tvoriacich predmet daného sporu.

3. Žalovaná proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie s tým, že dovolanie je prípustné podľa ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V dovolaní uviedla, že súd porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie tým, že pri rozhodovaní nevezal do úvahy existenciu zásadného dôkazu, a to prehlásenia Ing. F. P., v ktorom uviedol, že 30. júla 2008 podpísal súhlas k vyporiadaniu pozemkov vydržaním v prospech žalovanej, pričom takýto súhlas podpísal aj neb. U. P. dňa 13. novembra 2008, dokazovanie viedol jednostranne a vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil. Ďalej namietala, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal odvolacími dôvodmi uplatnenými v ňou podanom odvolaní, jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Žiadala rozsudky súdov oboch nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa 2/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť, rozhodnutia súdov považovala za vecne správne a žalovanou uvedené dovolacie dôvody za neopodstatnené.

5. Žalobkyne 1/ a 3/ sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací uznesením zo 14. marca 2018 sp.zn. 3 Cdo 39/2018 dovolanie žalovanej odmietol. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017, podstatou ktorých je, že dôvody prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 ods. 1 CSP nemožno kumulovať; skúmal preto prípustnosť dovolania žalovanej len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dospel pri tom k záveru, že dovolanie žalovanej v zmysle tohto ustanovenia nie je prípustné.

7. Na základe sťažnosti žalovanej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze z 28. novembra 2018 sp.zn. I. ÚS 238/2018 (ďalej len „nálež“) konštatoval, že uznesením najvyššieho súdu zo 14. marca 2018 sp.zn. 3 Cdo 39/2018 bolo porušené právo žalovanej na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd preto uvedené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V náleze poukázal na zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu sp.zn. PLz. ÚS 1/2018, z ktorého vyplýva, že ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 CSP a § 421 CSP a najvyšší súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

8. Najvyšší súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal prípustnosť dovolania žalovanej nielen podľa § 420 CSP, ale aj podľa

§ 421 CSP.

9. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere.

9.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

9.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9.3. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

9.4. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9.5. Pokiaľ žalovaná namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci.

9.6. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmätočnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

9.7. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalovanej. Podľa

dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalovaná neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

10. Podľa názoru žalovanej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces aj tým, že odvolací súd o termíne verejného vyhlásenia rozsudku upovedomil len právneho zástupcu žalobkyní a nie aj žalovanú a poukázala v tomto smere na doručenkú adresovanú zástupcovi žalobkyní s dátumom prevzatia 20. marca 2017.

10.1. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd pri úprave týkajúcej sa oznámenia o vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli na deň 27. marca 2017 (č.l. 345 spisu) zároveň vydal pokyn na doručenie vyjadrenia žalovanej k vyjadreniu žalobkyní k odvolaniu z 19. októbra 2016 na vedomie právneho zástupcovi žalobkyní JUDr. Berníkovi, ktorý predmetnú zásielku prevzal 23. marca 2017; súčasťou ani obsahom tejto zásielky nebolo oznámenie o termíne vyhlásenia rozsudku v danej veci na odvolacom súde (č.l. 347 spisu). Z uvedených dôvodov dovolací súd považuje uvedenú námietku žalovanej za neopodstatnenú a týmto procesným postupom odvolacieho súdu nemohlo byť porušené právo dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11. Pokiaľ dovolateľka súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

12. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

13. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

14. V danom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

14.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo

k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

14.2. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp.zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

14.3. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť, ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

15. V danom prípade žalovaná, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, uviedla všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala právnu otázku, ani neoznačila konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, v ktorých by sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

16. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol, a to sčasti podľa § 447 písm. c/ CSP, sčasti podľa § 447 písm. f/ CSP.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výrokoch vo veci samej a o trovách dovolacieho konania žalobkyní 1/, 3/ a pomerom hlasov 2 : 1 vo výroku o trovách dovolacieho konania žalobkyne 2/.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.